

Openingswoord

Uitgesproken door Hans Kemna, casting director en fotografeerverzamelaar, tijdens de opening van de tentoonstelling QUICKSCAN NL#01 in het Nederlands Fotomuseum op zaterdag 16 januari 2010.

Toen Frits Gierstberg mij vroeg om een tentoonstelling te openen met de titel: *QUIKSCAN.NL #01*, heb ik geen moment gearzeld en meteen “ja” gezegd, omdat de lange lijst van namen die aan deze tentoonstelling meedoen een groot aantal fotografen, clubjes en duo's telt, die ik bewonder en van wie ik werk in mijn collectie heb. Hun foto's hangen feestelijk aan mijn muur of staan op een zichtbare plek tegen de wanden.

Ook zei ik “ja” omdat Rotterdam mijn geboortestad is, de plek waar ik ben opgegroeid. In mijn jeugd, in de jaren vijftig en zestig, bestond er bij mijn weten weinig fotografie als kunstvorm in Rotterdam, een stad waarvan men toch zegt dat daar alles mogelijk is. Er liepen ongetwijfeld bekende fotografen rond, maar ik ging alleen om met kunstschilders en beeldende kunstenaars zoals Daan van Golden (die later ook ging fotograferen), Woody van Amen, Klaas Gubbels, Mark Brusse en nog vele anderen.

Ik ken een (1) fotograaf Jan Schaper die mij op 17 jarige leeftijd in de Lijnbaan vereeuwigde in het kader van een serie artikelen in het Algemeen Dagblad over de Botsende Jeugd in de Maasstad.

Die foto had een sleutelpositie op de expositie van mijn collectie in de Hallen te Haarlem vorig jaar.

Wel had ik het boekje *Wij zijn 17* van Johan van der Keuken. Ik koesterde dat als een bijbel. Ik wilde net zo artistiek zijn als die jongeren in dat heilige boekje. Ik moest en zou dus naar Amsterdam, want daar gebeurde het, wat me gelukt is en waar ik nog steeds woon.

Groot was dan ook mijn vreugde toen ik veel later een film voor Johan van der Keuken mocht casten. Hij heette *De Tijd* en ik was verrukt dat ik de Meester mocht ontmoeten en met hem mocht werken.

Van *Wij zijn 17* is niet zo lang geleden een reprint uitgebracht, die ook alweer is uitverkocht. Dat bleek dus een goede keuze. Beide boekjes, zowel de eerste druk als de reprint brengen nu veel geld op.

Kunsth fotografie kan ook wel eens lucratief zijn.

Ook herinner ik mij het – in mijn ogen zeer gedurfde – fotoboek van Ed van der Elsen *Een liefdesgeschiedenis in Saint-Germain-des-Prés*, dat ik voor Sinterklaas van mijn moeder kreeg en dat ik nog steeds koester. Nog steeds een schitterend werk.

En vooral, niet te vergeten, *The Family of Men*, de beroemde Steichen-tentoonstelling uit 1955 met boek, die een paar jaar later in Nederland te zien was, ook een relikwie uit die tijd.

Ik denk dat het daardoor allemaal is gekomen, mijn passie voor fotografie.

Valt er überhaupt nog iets over fotografie te zeggen? Martin Parr en Hans Aarsman doen niet anders dan erover praten en erover schrijven, en dat heeft ze behoorlijk beroemd gemaakt. Iedereen fotografeert. Fotografie is gemeengoed geworden. Eeuwen geleden bestond alleen de schilderkunst – gelukkig maar, want ook nu is schilderen alleen voor de weinige uitverkorenen. Het is in elk geval te overzien.

